

ſchulach k tomu dawa, a ſwoje žiſchi do nich ſlaſch. Och!
 kaſ młogi ſe hobtužyjo nad tym, až we ſwojej mlodoſczi
 nějo do ſchule žaržang hordowaſ, a až nějo nahuſnuł raſa
 laſowaſch; te paſ, kotarež wot ſwojich ſtarejšchych pilne do
 ſchule ſu žaržane hordowali, žekuju ſe jim ſa to
 hiſchczi do teje ſemje. Togodla deje woni ſwojim
 žiſcham rowno taſu ſmilnoſcž žyniſch, aby te žiſchi
 netřebali na jich neſmilnoſcž ſdychowawaſch, ale jim hiſchczi
 ſe žekowali, gaž te ſtarejšche juž dawno ſtlane budu.
 Bog zo teke tym ſtarejšchym ſ teju ſameju měru měriſch,
 ako woni ſwojim žiſcham žyne. Gaž něto te ſtarejšche
 chloſcžoty dla, aby ten „Schulgeld“ ſporowali, tym žiſcham
 tu ſcheſcžijańſtu hužbu wotſchegnu, ga zo Bog jich žyw-
 noſczi to žognowańe wotſchegnusch, a na ſu to kłeſche
 daſch pſchiſch; te ſtarejšche paſ, kenž jaden žel wot ſwojich
 dobytkow na to ſcheſcžijańſke wotkublańe ſwojich žiſchi na-
 ložyju, zo won ſchym bogachej žognowaſch. Take ſtari
 maju wot ſwojich žiſchi hiſchczi na něbju ten nejlepſchy
 žel ſe nazawaſch. Tam budu te žiſchi ſwojim ſtarim ſe že-
 kowaſch, a jich wele towjynt raſ ſa to žognowaſch, až
 woni jich k ſchom dobrem žaržali, a ſa jich duſchu ſe ſta-
 rali ſu; kotarež to paſ nězynie, te deje ſe bojaſch, až jich
 žiſchi we tej heli „beda! beda!“ na nich ſchikaſch, a jich
 neſcheſtawajuzy ſaklinaſch budu, togodla až woni jich we
 newěžeńu a ſtoſczi ſu dali naroſcž k jich nińernem ſkaſeńu.
 Doſulaž něto ſtarejšche winowate ſu, ſchylnu žalocž ſami
 wot ſe, a wot ſwojich žiſchi wothobroſchiſch, a ſami ſe,
 a ſwoje žiſchi gluzne hužyniſch; — jaderno ſcheſcžijańſke
 w okublańe paſ, k tomu wežo: — ga jo ſcheſcžijańſkich ſtarej-